3.11.02

«Τα μωρά τα φέρνει ο πελαργός»

ΤΑ ΘΕΑΤΡΙΚΑ ΕΡΓΑ γράφονται για να παίζονται στη σκηνή. Εκεί μεσ' από την τεχνική της σκηνοθεσίας αλλά και με τις ικανότητες των ηθοποιών οι οποίοι υπάρχουν στη διανομή, αναδεικνύονται ή καταποντίζονται. Το θεατρικό κείμενο μεταμορφώνεται στη θεατρική σκηνή, ζωντανεύει, αλλάζει, βρίσκει τις σωστές του διαστάσεις.

Ως κείμενο κινείται στις πεπερασμένες συνισταμένες του γραπτού λόγου. Ομως τα θεατρικά έργα είναι «ζωντανοί οργανισμοί». Αναπνέουν μεσ' από τους δραματικούς χαρακτήρες, απλώνονται μεσ' από τα μονοπάτια του υποκειμένου, ολοκληρώνονται μεσ' από τις παύσεις, τις σιωπές, το συντονισμό και τη ρύθμιση του χρόνου στη διευθέτηση των σκηνών, τις στάσεις, τις κινήσεις ή τις εκφράσεις των ηθοποιών. Το σώμα του θεατρικού έργου είναι εύπλαστο, ζυμώνεται και διαμορφώνεται στην τελική του μορφή μεσ' από τα δρώμενα επί σκηνής.

Το τελευταίο έργο των Μ. Ρέππα και Θ. Παπαθανασίου, ξεπερνάει τις γραμμές του γραπτού κειμένου. Αυξάνεται, εμπλουτίζεται και μεγεθύνεται στη σκηνική του μορφή σ' ένα άρτιο θεατρικό έργο, ατόφια ελληνικό, πολύπλευρα ψυχογραφικό, αφού σκιαγραφεί «τρισδιάστατες» ορισμένες ιδιότητες και χαρακτηριστικά της ελληνικής φυλής μέσα στο ιστορικό πλαίσιο της γερμανικής κατοχής.

Το γνωστό συγγραφικό δίδυμο χαρίζει στην ελληνική δραματουργία ένα ακόμη πολύ καλό έργο όπου διατυπώνονται με αδρά χαρακτηριστικά, η νοοτροπία, οι αρχές και οι θεσμοί σύμφωνα με τους οποίους ζει και κινείται ο Ελληνας μεσ' στις συγκεκριμένες πολιτικοκοινωνικές συνθήκες μερικές δεκαετίες πριν, στα μέσα του 20ού αιώνα. Ενας δωσίλογος, που εξασφαλίζει στέγη και τροφή εκτός από τη γυναίκα του σε ένα φιλικό ζευγάρι και σε μία άλλη οικογένεια. Η κατοχή, οι συγκρούσεις τους, ένας Εβραίος και η λαχτάρα των δύο ζευγαριών για ένα παιδί. Ολ' αυτά, στη Θεσσαλονίκη, κάτω από τη μύτη και την μπότα του Γερμανού.

Οι συγγραφείς οι οποίοι σκηνοθετούν και το έργο υπογραμμίζουν τις κωμικές καταστάσεις, εντείνουν τις «μεταπτώσεις» της διάθεσης του κειμένου, σκιαγραφούν εύστοχα και με φυσικότητα τους δραματικούς χαρακτήρες «τύπους» ανθρώπων και «γράφουν» ένα σκηνικό κείμενο βασισμένο σε αυθεντικά εργαλεία του θεάτρου όπου οι καταστάσεις και τα γεγονότα ξεδιπλώνονται με άμεση και εύστοχη αντιστοιχία χρόνου και ρυθμού. Τα σκηνικά του Αντώνη Λαγκλίδη δημιουργούν τον κατάλληλο χώρο, τη «μυρωδιά» της ατμόσφαιρας της συγκεκριμένης εποχής. Στην ολοκλήρωση αυτής της εικόνας συμβάλλουν και τα κοστούμια της Εβελυν Σιούπη τα οποία διατυπώνουν με εικαστική ευκρίνεια και ακρίβεια τα χρώματα και τις φιγούρες της δεκαετίας του '40, σε συνδυασμό με τα τραγούδια που επιλέγονται (σύνδεση ήχων Δ. Ιατρόπουλος).

Σύμφωνα με τη σκηνοθετική γραμμή, το έργο χωρίζεται σε υποδιαιρέσεις σκηνών – επεισοδίων, με τη βοήθεια των πολύ καλών φωτισμών του Λ. Παυλόπουλου. Οι σκηνοθέτες έχουν οργανώσει την παράσταση με μία εκπληκτική και εξαίρετη διανομή. Η Μαρία Καβογιάννη «γράφει» μεσ' από το ύφος, τις παύσεις αλλά και την άμεση φυσικότητα που διακρίνει το παίξιμό της. Εκπληκτική είναι η Ελισάβετ Κωνσταντινίδου, η οποία χρωματίζει με μπρίο, ρυθμό και άνεση το χαρακτήρα της Βικτώριας. Χαρισματικό είναι το παίξιμο του Κόκλα. Το ατού της παράστασης είναι η έξοχη ερμηνεία του Οδυσ. Παπασπηλιόπουλου στο ρόλο του Εβραίου, πολύ καλοί οι Α. Αντωνόπουλος, Καίτη Κωνσταντίνου και Γ. Μπουραζάνης. Μία απολαυστική παράσταση.

Καλλιόπη Ραπανάκη